

1

Natuurlijk heb ik geheimen.

Hè, hè. Iedereen heeft wel een paar geheimen. Dat is volkomen normaal. Ik heb er vast niet meer dan andere mensen.

Ik heb het niet over grote, wereldschokkende geheimen. Niet van die 'de president gaat Japan bombarderen en alleen Will Smith kan de wereld redden'-achtige geheimen. Gewoon, huis-, tuin- en keukengeheimpjes.

Ik noem een paar willekeurige geheimen die ik heb, bij wijze van voorbeeld, uit mijn blote hoofd:

1. Mijn tas van Kate Spade is nep.
2. Ik ben gek op zoete sherry, het minst coole drankje ter wereld.
3. Ik heb geen idee wat NAVO betekent. Of zelfs maar wat het is.
4. Ik weeg 58,5 kilo. Geen 52,5, zoals mijn vriendje Connor denkt. (Al kan ik ter verdediging aanvoeren dat ik net op dieet wilde gaan toen ik hem dat vertelde. En het scheelt ook maar één getalletje.)
5. Ik heb altijd gevonden dat Connor een beetje op Ken lijkt. Van Barbie en Ken.
6. Soms, als we hartstochtelijk aan het vrijen zijn, krijg ik opeens zin om in lachen uit te barsten.
7. Ik ben mijn maagdelijkheid op de logeerkamer kwijtgeraakt aan Danny Nussbaum terwijl pap en mam beneden naar *Ben Hur* zaten te kijken.
8. Ik heb de wijn die ik van pap twintig jaar moest laten liggen nu al opgedronken.

9. Sammy, onze goudvis thuis, is niet dezelfde vis waar ik van pap en mam op moest passen toen ze naar Egypte gingen.
10. Als mijn collega Artemis me echt irriteert (wat zo'n beetje elke dag voorkomt), geef ik haar plant sinaasappelsap.
11. Ik heb een keer een bizarre lesbische droom gehad over Lissy, mijn huisgenote.
12. Mijn string trekt.
13. Diep vanbinnen ben ik er altijd van overtuigd geweest dat ik anders ben dan alle anderen en dat er vlak om de hoek een verbijsterend spannend nieuw leven op me wacht.
14. Ik heb geen idee waar die vent in dat grijze pak het over heeft.
15. En ik ben zijn naam ook alweer kwijt.

En ik ken hem pas tien minuten.

'Wij geloven in logistiek opbouwende overeenkomsten,' zegt hij met een neuzelige zeurstem, 'zowel boven als onder de streep.'

'Absoluut!' beaam ik monter, alsof ik wil zeggen: wie niet?

Logistiek. Wat betekent dat ook alweer?

O, god. Als ze me dat maar niet gaan vragen...

Doe niet zo stom, Emma. Ze gaan heus niet plotseling vragen: 'Wat betekent logistiek?' Ik ben toch een mede-marketingdeskundige? Ik weet zulke dingen uiteraard.

En trouwens, als ze er weer over beginnen, verander ik van onderwerp. Of ik zeg dat ik post-logistiek ben of zoiets.

Het gaat erom zelfverzekerd en zakelijk over te blijven komen. Ik kan het wel. Dit is mijn grote kans en die ga ik niet verprutsen.

Ik zit in het hoofdkantoor van Glen Oil in Glasgow, en als ik naar mijn spiegelbeeld in de ruit kijk, zie ik dat ik er als een topzakenvrouw uitzie. Mijn haar is gestraight, ik draag van die discrete oorbellen die ze je in 'hoe bemachtig ik die baan'-artikelen aanraden en ik heb mijn chique nieuwe Jigsaw-pakje aan. (Het is in elk geval zo goed als nieuw. Ik heb het bij de winkel ten bate van het kankeronderzoek gekocht en er een nieuwe knoop aangezet, want er was er een af, en je ziet er bijna niets van.)

Ik ben hier als vertegenwoordiger van Panther nv, waar ik

werk. Op deze bijeenkomst wordt een promotiecontract tussen de nieuwe Panther Prime sportdrank met cranberrysmaak en Glen Oil rondgemaakt, en daar ben ik vanochtend speciaal voor uit Londen overgevlogen. (Op kosten van de zaak, met alles erop en eraan!)

Toen ik aankwam, begonnen die marketingjongens van Glen Oil zo'n lang, opschepperig 'wie heeft er het meest gereisd'-gesprek over airmiles en de shuttle naar Washington, en volgens mij heb ik best overtuigend gebluft. (Behalve toen ik zei dat ik met de Concorde naar Ottawa was gevlogen; de Concorde blijkt niet op Ottawa te vliegen.) Maar eerlijk gezegd heb ik nooit eerder voor de zaak hoeven reizen.

Goed dan. Als ik écht eerlijk ben, is dit mijn allereerste deal, punt. Ik werk nu elf maanden als marketingassistent bij Panther, en het enige dat ik tot nu toe heb mogen doen is kopij uittypen, vergaderingen voor andere mensen beleggen, broodjes halen en de kleren van mijn baas van de stomerij halen.

Dit is dus min of meer mijn grote kans. En ik heb de stiekeme hoop dat ik misschien promotie krijg als ik dit er goed vanaf breng. In de advertentie voor mijn baan stond 'na een jaar de mogelijkheid van een promotie', en maandag heb ik mijn jaarlijkse functioneringsgesprek met Paul, mijn baas. Ik heb 'functioneringsgesprek' opgezocht in de personeelshandleiding, en daar stond dat het 'de ideale gelegenheid' was om 'carrière mogelijkheden te bespreken'.

Carrière mogelijkheden! Bij de gedachte alleen al voel ik een vertrouwde steek van verlangen in mijn borst. Het zou pap maar eens bewijzen dat ik geen totale mislukkeling ben. En mam. En Kerry. Als ik thuis langs mijn neus weg zou kunnen zeggen: 'Trouwens, ik ben bevorderd tot marketingfunctionaris.'

Emma Corrigan, marketingfunctionaris.

Emma Corrigan, onderdirecteur (marketing).

Dan moet het allemaal wel goed gaan vandaag. Paul zei dat de deal al helemaal rond was en dat ik alleen maar hoefde te knikken en handjes te schudden, en dat zelfs ik dat zou moeten kunnen. En volgens mij gaat het tot nu toe heel goed.

Goed, ik begrijp maar zo'n tien procent van wat ze zeggen. Ik begreep ook weinig van mijn mondelinge tentamen Frans, en daar heb ik toch een zeven voor gekregen.

'Merk herpositioneren... analyse... rendabel...'

De man in het grijze pak zevert maar door over het een of ander. Ik steek zo onopvallend mogelijk mijn hand uit en schuif zijn kaartje dichterbij me toe om het te lezen.

Doug Hamilton. O, ja. Dat moet ik kunnen onthouden. Doug. Makkelijk. Ik zie een Deense dog voor me. En dan een ham. En die... die zit met een milt... in een ton...

Oké, laat maar. Ik schrijf het wel gewoon op.

Ik schrijf 'merk herpositioneren' en 'Doug Hamilton' in mijn notitieblok en schuif ongemakkelijk heen en weer. God, die string zit echt akelig. Ik bedoel, strings zitten in het gunstigste geval al niet lekker, als je het mij vraagt, maar deze is echt erg. Wat zou kunnen komen doordat hij twee maten te klein is.

Wat weer zou kunnen komen doordat Connor hem voor me heeft gekocht en tegen de assistente in de lingeriewinkel heeft gezegd dat ik 52,5 kilo weeg. Waarop zij tegen hem heeft gezegd dat ik dan maat 34 moest hebben. Maat 34!

(Eerlijk gezegd denk ik dat ze het gewoon heeft gedaan om te pesten. Ze móét geweten hebben dat ik had gejojkt.)

Het is dus kerstavond, en we geven elkaar cadeautjes, en ik pak een schitterende string van zachtroze zijde uit. Maat 34. En dan kan ik in feite twee dingen doen.

A: Opbiechten hoe het zit: 'Die is eigenlijk te klein, ik ben meer een maat 38, en trouwens, ik weeg niet echt maar 52,5 kilo.' Of:

B: Een schoenlepel pakken en mezelf erin wurmen.

Het ging eigenlijk best goed. Je kon de rode striemen naderhand nauwelijks zien. En ik hoefde alleen maar snel alle etiketten uit mijn kleren te knippen om te zorgen dat Connor het nooit zou merken.

Sindsdien heb ik dit setje nauwelijks meer gedragen, dat spreekt voor zich, maar soms zie ik het zo mooi en duur in de laggen en dan denk ik: o, toe nou, zó strak kan het nou ook weer niet zitten, en dan pers ik mezelf er op de een of andere manier

in. Zoals vanochtend. Ik stelde zelfs vast dat ik afgevalen moest zijn, want zoveel pijn deed het niet.

Achterlijke idioot die ik ben.

‘... jammer, want herpositionering... heroverweging... gevoel dat we alternatieve synergieën moeten bekijken...’

Tot nu toe heb ik alleen maar zitten knikken met het idee dat zo’n zakenbespreking een eitje is, maar nu begint de stem van Doug Hamilton echt tot me door te dringen. Wat zegt hij allemaal?

‘... twee producten uit elkaar groeien... onverenigbaar worden...’

Wat zei hij daar over onverenigbaar? Wat was dat met die heroverweging? Ik voel een golf van paniek. Misschien is dit niet zomaar gebazel. Misschien zégt hij echt iets. Snel, luisteren.

‘We hebben de operationele en synergetische samenwerking tussen Panther en Glen Oil in het verleden altijd op prijs gesteld,’ zegt Doug Hamilton, ‘maar u zult het met me eens zijn dat we duidelijk verschillende wegen inslaan.’

Verschillende wegen?

Heeft hij het dáár de hele tijd over?

Mijn maag maakt een angstige zakker.

Hij kan toch niet...

Probeert hij onder de deal uit te komen?

‘Doug, neem me niet kwalijk,’ zeg ik met mijn kalmste stem. ‘Ik heb natuurlijk goed geluisterd naar wat je zonet zei.’ Ik glimlach op een vriendelijke vakmensen-onder-elkaar manier. ‘Maar als je zo vriendelijk zou willen zijn om... eh... het nog eens voor ons allemaal te willen samenvatten...’

En dan in je moerstaal, smeek ik in stilte.

Doug Hamilton en die andere vent kijken elkaar aan.

‘We zijn niet zo blij met de waarden die uw merk uitdraagt,’ zegt Doug Hamilton.

‘De waarden van mijn merk?’ herhaal ik in paniek.

‘Die van uw product,’ zegt hij, en hij kijkt me bevreedd aan. ‘Zoals ik net al uitlegde, voeren wij hier bij Glen Oil momenteel een imagooverandering door, en we zien ons nieuwe imago als in

hoge mate zórgzaam, zoals blijkt uit de narcis op ons nieuwe logo. En we hebben het gevoel dat Panther Prime, met zijn nadruk op sport en competitie, gewoon te agressief is.'

'Agressief?' Ik kijk hem perplex aan. 'Maar... het is een vruchtendrankje.'

Dit slaat nergens op. Glen Oil maakt uitlaatgassenverwekkende, wereldvernietigende benzine. Panther Prime is een onschuldige drankje met cranberrysmaak. Hoe kan dat nou te agressief zijn?

'De waarden waar het voor staat.' Hij gebaart naar de marketingbrochures op tafel. 'Gedrevenheid. Snobisme. Mannelijkheid. Alleen al die slogan "neem geen pauze". Het klinkt me eerlijk gezegd allemaal een beetje gedateerd in de oren.' Hij schokschoudert. 'Wij achten een gezamenlijk initiatief gewoon niet mogelijk.'

Nee, nee, dit kan niet waar zijn. Hij kan zich niet terugtrekken.

Iedereen op kantoor zal denken dat het mijn schuld is. Ze zullen denken dat ik er een puinhoop van heb gemaakt en dat ik een ontzettende kneus ben.

Mijn hart bonst. Mijn gezicht gloeit. Ik mag dit niet laten gebeuren. Maar wat kan ik zeggen? Ik heb niets voorbereid. Paul zei dat het allemaal was voorgekookt en dat ik alleen nog maar handjes hoefde te schudden.

'We zullen het zeker nog een keer bespreken voor we een beslissing nemen,' zegt Doug. Hij glimlacht vluchtig naar me. 'En zoals ik al zei, willen we de band met Panther nv graag behouden, dus dit is hoe dan ook een nuttige bijeenkomst geweest.'

Hij schuift zijn stoel naar achteren.

Ik kan dit niet laten lopen! Ik moet proberen hem op andere gedachten te brengen. Ik moet proberen de deal af te krijgen.

Rónd te krijgen. Dat bedoelde ik.

'Wacht!' hoor ik mezelf zeggen. 'Wacht nou even! Ik wil nog een paar dingen zeggen.'

Waar heb ik het over? Ik heb niets te zeggen.

Er staat een blikje Panther Prime op het bureau en dat gris ik weg om er inspiratie uit te putten. Om tijd te rekken sta ik op,

loop naar het midden van de ruimte en hef het blikje hoog op, zodat iedereen het kan zien.

‘Panther Prime is... een energiedrankje.’

Ik zwijg en voel de beleefde stilte. Mijn gezicht prikt.

‘Het is, eh, heel...’

O, god, waar ben ik mee bezig?

Kom óp, Emma. Denk na. Denk aan Panther Prime... Denk aan Panther Cola... denk... denk...

Ja! Natuurlijk!

Goed, opnieuw beginnen.

‘Sinds de lancering van Panther Cola, eind jaren tachtig, zijn Panther-drankjes synoniem geweest voor energie, avontuur en uitblinken,’ zeg ik vloeiend.

Goddank. Dit is de standaard marketingriedel voor Panther Cola. Ik heb hem zo vaak uitgetikt dat ik hem in mijn slaap zou kunnen opdreunen.

‘Panther-drankjes zijn een marketingfenomeen,’ vervolg ik. ‘Het Panther-logo wordt wereldwijd herkend, en de klassieke slogan “neem geen pauze” is in de woordenboeken opgenomen. We bieden Glen Oil nu de exclusieve kans zijn naam aan dit wereldberoemde A-merk te verbinden.’

Met groeiend zelfvertrouwen begin ik rond te benen en met het blikje te gebaren.

‘De consument die Panther-energiedrank koopt, geeft aan dat hij alleen genoeg neemt met het allerbeste.’ Ik sla hard met mijn vrije hand tegen het blikje. ‘Hij verwacht het beste van zijn sportdrank, van zijn benzine en van zichzelf.’

Ik zweef! Ik ben super! Als Paul me nu kon zien, zou hij me ter plekke promotie geven!

Ik loop naar het bureau en kijk Doug Hamilton recht aan. ‘Wanneer de Panther-consument dat blikje opentrekt, maakt hij een keuze waarmee hij de wereld zegt wie hij is. Ik vraag Glen Oil diezelfde keuze te maken.’

Bij mijn laatste woorden poot ik het blikje stevig midden op het bureaublad, reik naar het lipje en trek het met een koele glimlach omhoog.

Alsof er een vulkaan uitbarst.

Schuimende vloeistof met cranberrysmaak spuit sissend uit het blikje op het bureau, doorweekt de paperassen en het vloeiblad in een schreeuwerige kleur rood en... o, nee, alsjeblieft niet... spettert over Doug Hamiltons hele overhemd.

‘Shit!’ hijg ik. ‘Ik bedoel, neem me niet kwalijk...’

‘Jezus,’ zegt Doug Hamilton geïrriteerd terwijl hij opstaat en een zakdoek pakt. ‘Vlekt dat spul?’

‘Eh...’ Ik omklem machteloos het blikje. ‘Ik weet het niet.’

‘Ik pak wel een doekje,’ zegt die andere vent, en hij springt overeind.

De deur sluit zich achter hem en het is stil, afgezien van het geluid van cranberrylimonade die langzaam op de vloer druppelt.

Ik staar naar Doug Hamilton, met een gloeiend gezicht en suizende oren.

‘Alstublieft...’ zeg ik, en ik schraap mijn schorre keel. ‘Niet tegen mijn baas zeggen.’

En nu moet ik terug. Ik heb het verprutst.

Diep terneergeslagen slof ik door de hal van de luchthaven van Glasgow. Uiteindelijk was Doug Hamilton nog best aardig. Hij zei dat die vlek er vast wel uit zou gaan en hij beloofde niets tegen Paul te zeggen. Maar wat de deal betrof, bleef hij bij zijn beslissing.

Mijn eerste grote bespreking. Mijn eerste grote kans – en dan gebeurt er zoiets. Ik heb zin om het bijltje er helemaal bij neer te gooien. Ik heb zin om naar kantoor te bellen en te zeggen: ‘Nu is het welletjes, ik kom nooit meer terug, en trouwens, die keer toen de kopieermachine vast was gelopen, dat kwam door mij.’

Maar ik kan het niet maken. Dit is mijn derde baan in vier jaar. Het móét lukken. In het belang van mijn eigen gevoel van eigenwaarde. Voor mijn eigen zelfbeeld. En ook omdat ik mijn vader vierduizend pond schuldig ben.

‘Wat zal het zijn?’ vraagt een man met een Australisch accent, en ik kijk verdwaasd op. Ik ben een uur te vroeg op de luchthaven aangekomen en regelrecht naar de bar gelopen.

‘Eh...’ Mijn hoofd is leeg. ‘Eh... witte wijn. Nee, toch maar een wodka-tonic. Alstublieft.’

Hij loopt weg en ik zak weer op mijn kruk in elkaar. Een stewardess met een opgerolde vlecht in haar haar gaat twee krukken verderop zitten. Ze glimlacht naar me en ik glimlach zwakjes terug.

Ik snap niet hoe andere mensen hun carrière uitstippelen, echt niet. Neem nou Lissy, mijn oudste vriendin. Die heeft altijd geweten dat ze advocaat wilde worden en nu, *tara!*, doet ze frau-dezaken. Toen ik van school kwam daarentegen, had ik geen flauw idee wat ik wilde gaan doen. Mijn eerste baantje was bij een makelaar, en dat had ik alleen maar genomen omdat ik het altijd leuk heb gevonden bij andere mensen thuis te kijken, en ik had op een banenbeurs ook nog eens een vrouw ontmoet met verbluffend roodgelakte nagels die me vertelde dat ze zoveel verdiende dat ze op haar veertigste zou kunnen stoppen met werken.

Maar ik was nog niet begonnen of ik gruwde er al van. Ik had de pest aan alle andere stagiaires. Ik vond het vreselijk om dingen te zeggen als ‘gunstig gelegen’. En ik vond het afschuwelijk dat als iemand zei dat hij £ 300.000 kon uitgeven, wij werden geacht alleen beschrijvingen te geven van huizen die minstens £ 400.000 kostten en dan zo’n beetje uit de hoogte moesten kijken, zo van: heb je maar £ 300.000? Goh, ben jij even mislukt!

Na een halfjaar zei ik dus dat ik een andere richting wilde inslaan en dat ik fotograaf ging worden. Het was zo’n fantástisch moment, net iets uit een film of zo. Mijn vader leende me het geld voor een cursus fotografie en een camera, en ik stond op het punt aan een verbazende nieuwe, creatieve carrière te beginnen, en het zou het begin van mijn nieuwe leven worden...

Alleen liep het niet helemaal zo.

Ik bedoel, om te beginnen: heb je enig idee hoeveel een assistent van een fotograaf verdient?

Niks. Gewoon niks.

En dat had ik nog niet zo erg gevonden, als ik maar een baan als assistente van een fotograaf had kunnen krijgen.

Ik slaak een diepe zucht en staar naar mijn treurige gezicht in de spiegel achter de bar. Nog afgezien van al het andere is mijn haar, dat ik vanochtend zorgvuldig met serum heb gestraight, weer helemaal kroezig. Dat zul je altijd zien.

Ik was tenminste niet de enige die er niets van bakte. Van de zeven anderen met wie ik op de cursus zat, had er een meteen succes en die maakt nu foto's voor *Vogue* en zo, een ging bruiloftsreportages maken, een begon een verhouding met de docent, een ging reizen, een kreeg een kind, een werkt nu bij de pasfoto-centrale en er zit er een bij Morgan Stanley.

Intussen werkte ik me steeds dieper in de schulden, dus begon ik uitzendwerk te doen en naar banen te solliciteren waar je echt geld voor kreeg. En uiteindelijk begon ik, nu elf maanden geleden, als assistent-marketing bij Panther.

De barkeeper zet een wodka-tonic voor me op de bar en kijkt me vragend aan. 'Kop op!' zegt hij. 'Zo erg kan het toch niet zijn?'

'Dank je wel,' zeg ik opgelucht, en ik neem een slok. Dat voelt al iets beter. Net als ik mijn tweede slok neem, gaat mijn mobiel-tje.

Mijn maag maakt een nerveuze salto. Als het mijn kantoor is, doe ik gewoon alsof ik niets heb gehoord.

Maar het is mijn kantoor niet, ik zie ons thuisnummer op het schermje oplichten.

'Hoi,' zeg ik als ik de groene toets heb ingedrukt.

'Hé!' hoor ik Lissy's stem. 'Ik ben het maar! En, hoe ging het?'

Lissy is mijn huisgenote en mijn oudste vriendin van de hele wereld. Ze heeft bossen zwart haar en een IQ van rond de 600 en ze is de liefste persoon die ik ken.

'Het was een ramp,' zeg ik moedeloos.

'Wat is er gebeurd? Heb je het contract niet gekregen?'

'Niet alleen heb ik het contract niet gekregen, ik heb de directeur marketing van Glen Oil ook nog eens in cranberrylimonade ondergedompeld.'

Ik zie dat de stewardess verderop aan de bar een glimlach verbergt en ik voel dat ik begin te blozen. Leuk hoor, nu weet iedereen het.

‘O, jee.’ Ik vóél bijna hoe Lissy zoekt naar iets positiefs om te zeggen. ‘Nou ja, je hebt hoe dan ook hun aandacht getrokken,’ zegt ze ten slotte. ‘Ze zullen je tenminste niet zo snel vergeten zijn.’

‘Nee, dat zal wel niet,’ zeg ik somber. ‘Trouwens, waren er nog berichten voor me?’

‘O! Eh... nee. Ik bedoel, je vader heeft gebeld, maar... eh... je weet wel... Het was niet...’ Ze zwijgt ontwijkend.

‘Lissy, wat zei hij?’

Het blijft even stil.

‘Je nicht schijnt de een of andere vakonderscheiding te hebben gewonnen,’ zegt ze dan verontschuldigend. ‘Ze gaan het zaterdag vieren, samen met de verjaardag van je moeder.’

‘O. Top.’

Ik laat mijn schouders nog verder hangen. Daar zat ik net op te wachten. Mijn nicht Kerry die triomfantelijk de een af andere zilveren beste-reisagent-van-de-wereld-of-liever-de-hele-kosmos-trofee omklemt.

‘En Connor heeft ook gebeld, om te vragen hoe het ging,’ vervolgt Lissy snel. ‘Hij was zo lief, hij zei dat hij je niet mobiel wilde bellen tijdens de bespreking omdat hij bang was je te storen.’

‘Echt?’

Voor het eerst vandaag voel ik me iets vrolijker.

Connor. Mijn vriend. Mijn schattige, attente vriend.

‘Het is zo’n engel!’ zegt Lissy. ‘Hij zei dat hij de hele middag in een belangrijke vergadering zat, maar hij heeft speciaal het squashen afgezegd, dus of je vanavond uit eten wilt?’

‘O,’ zeg ik, en even voel ik me blij. ‘Ja, dat lijkt me leuk. Dank je wel, Lissy.’

Ik verbreek de verbinding en neem nog een slok wodka. Ik voel me stukken beter.

Mijn vriend.

Julie Andrews zong het al. Als de hond me bijt, als de bij me steekt... dan herinner ik me weer dat ik een vriendje heb – en dan lijkt het allemaal opeens niet meer zo ontzettend klote.

Of hoe ze het ook maar zei.

En niet zomaar een vriendje, nee, een lang, aantrekkelijk en intelligent vriendje dat in *Marketing Week* 'een van de grootste lichten van het hedendaagse marktonderzoek' is genoemd.

Ik treuzel met mijn wodka en laat de gedachten aan Connor troostend door mijn hoofd walsen. Hoe zijn blonde haar glanst in de zon, en hoe hij altijd glimlacht. En dat hij laatst alle software op mijn computer heeft bijgewerkt zonder dat ik het hem zelfs maar had gevraagd, en dat hij... hij...

Ik weet niets meer. Dit is bespottelijk. Ik bedoel, Connor heeft zoveel mee. Van zijn... zijn lange benen. Ja. En zijn brede schouders. Tot aan die keer toen hij me heeft verzorgd toen ik griep had. Ik bedoel maar, hoeveel vriendjes doen dat? Nou dan.

Ik heb ontzettend geboft, echt waar.

Ik berg mijn mobieltje op, haal mijn vingers door mijn haar en kijk op de klok achter de bar. Nog veertig minuten voordat mijn vlucht vertrekt. Niet zo lang meer. De zenuwen kriebelen als torretjes over mijn lijf en ik leeg met een laatste grote teug mijn glas.

Het komt wel goed, vertel ik mezelf voor de zoveelste keer. Het komt allemaal goed.

Ik ben niet bang. Ik ben alleen... alleen...

Goed dan. Ik ben bang.

16. Ik heb vliegangst.

Ik heb nooit aan iemand verteld dat ik niet durf te vliegen. Het klinkt zo zielig. En ik bedoel, ik heb ook geen fobie of zo, het is niet zo erg dat ik niet in een vliegtuig te krijgen ben, alleen... Als ik mag kiezen, blijf ik liever op de grond.

Vroeger was ik niet bang, maar de afgelopen paar jaar ben ik geleidelijk aan steeds schichtiger geworden. Ik weet dat het nergens op slaat. Ik weet dat er elke dag duizenden mensen vliegen en dat het zo ongeveer veiliger is dan in bed blijven liggen. Je hebt minder kans om met een vliegtuig neer te storten dan om... dan om in Londen een man te vinden, zoiets.

En toch hou ik er niet van.

Misschien neem ik nog een snelle wodka.

Tegen de tijd dat mijn vlucht wordt afgeroepen, heb ik nog eens twee wodka's gedronken en zie ik het veel zonniger in. Ik bedoel, Lissy heeft gelijk. Ik heb toch tenminste indruk gemaakt? Ze zullen zich tenminste herinneren wie ik ben. Als ik met mijn aktetas tegen me aan gedrukt naar de gate heen, begin ik me bijna weer een zelfverzekerde zakenvrouw te voelen. Een paar mensen glimlachen in het voorbijgaan naar me en ik glimlach breed terug, gehuld in een warme gloed van vriendelijkheid. Zie je nou wel? Zo slecht is het leven uiteindelijk niet. Het is allemaal gewoon een kwestie van optimistisch blijven. Alles is toch immers mogelijk in het leven? Je weet nooit wat voor mogelijkheden er op je liggen te wachten.

Ik kom bij het vliegtuig en daar, bij de ingang, staat de stewardess met de vlecht, die eerder aan de bar zat, de instapkaarten in te nemen.

'Hé, hallo,' zeg ik met een glimlach. 'Wat een toeval!'

De stewardess staart me aan.

'Dag. Eh...'

'Wat?'

Waarom kijkt ze zo gegeneerd?

'Sorry, alleen... Wist je dat...'

Ze wijst verlegen naar mijn blouse. 'Wat is er?' zeg ik vriendelijk. Ik kijk naar beneden en verstijf van afgrijzen.

Op de een of andere manier heeft mijn zijdeachtige blouse zichzelf geopend terwijl ik naar het vliegtuig liep. Er zijn drie knopen los en ik heb een gapende inkijk.

Je kunt mijn beha zien. Mijn roze beha met kant. De beha die een beetje bobbelig is geworden in de was.

Daarom glimlachten al die mensen naar me. Niet omdat het leven zo leuk is, maar omdat ik die vrouw met die roze bobbelige beha ben.

'Dank je,' prevel ik, en ik maak met stuntelige vingers de knoopjes dicht. Mijn gezicht gloeit van vernedering.

'Je hebt je dag niet vandaag, hè?' zegt de stewardess meelevend. Ze steekt haar hand uit om mijn instapkaart aan te nemen. 'Sorry, maar ik moest je wel horen, daarnet.'

‘Geeft niet.’ Ik breng met moeite een halve glimlach op. ‘Nee, het is niet de beste dag van mijn leven.’ Ze kijkt even peinzend naar mijn instapkaart.

‘Weet je wat?’ zegt ze zacht. ‘Zou je een klasse hoger willen zitten?’

‘Wat?’ Ik kijk haar wezenloos aan.

‘Kom op. Je hebt een opkikkertje verdiend.’

‘Echt? Maar... Kun je mensen zomaar een duurdere stoel geven?’

‘Als we stoelen overhebben wel. Dat doen we naar eigen inzicht. En dit is zo’n korte vlucht.’ Ze glimlacht samenzweerderig naar me. ‘Als je het maar niet aan iedereen vertelt, oké?’

Ze leidt me naar de voorkant van de cabine en wijst me een grote, brede, gemakkelijke stoel aan. Ik heb nog nooit van mijn leven een duurdere stoel gekregen! Ik kan bijna niet geloven dat ze me dit echt aanbiedt.

Ik laat de gedempte, luxueuze ambiance op me inwerken. ‘Is dit de eerste klas?’ fluister ik dan. Rechts van me zit een man in een chic pak op zijn laptop te typen en in de hoek zie ik twee vrouwen op leeftijd hun koptelefoon opzetten.

‘Dit is de business class. Er is geen eerste klas op deze vlucht.’ Haar stem krijgt weer een normaal volume. ‘Zit u goed?’

‘Perfect! Hartstikke bedankt.’

‘Niets te danken.’ Ze glimlacht nog eens en loopt weg, en ik schuif mijn aktetas onder de stoel voor me.

Wauw. Dit is echt super. Grote, brede stoelen, voetensteunen en alles. Dit wordt van begin tot eind een heerlijke ervaring, houd ik mezelf streng voor. Ik doe mijn best om niet op het angstige gefladder in mijn maag te letten, reik naar mijn veiligheidsgordel en klik hem achteloos dicht.

‘Wilt u een glas champagne?’

Het is mijn vriendin de stewardess, die stralend naar me kijkt.

‘Dat zou fantastisch zijn,’ zeg ik. ‘Heel graag!’

Champagne!

‘En u, meneer? Ook champagne?’

De man naast me heeft nog niet eens opgekeken. Hij heeft een

spijkerbroek en een oude trui aan en staart naar buiten. Wanneer hij zijn hoofd draait om antwoord te geven, vang ik een glimp op van donkere ogen en stoppels; er is een diepe frons in zijn voorhoofd geëtst.

‘Nee, dank u. Alleen cognac graag, alstublieft.’

Zijn stem klinkt droog en hij heeft een Amerikaans accent. Ik wil hem beleefd vragen waar hij vandaan komt, maar hij staart alweer naar buiten.

Wat niet erg is, want eerlijk gezegd ben ik ook niet zo in de stemming voor een gesprek.